

Lora Leigh
Buja fortélyok

A mű eredeti címe: Nauti Deceptions

Fordította: Simik Bálint

Copyright © The Berkley Publishing Group

Hungarian translation © Simik Bálint, 2016

(© Művelt Nép Könyvkiadó, 2016)

ISBN 978 615 5617 79 9

LORA LEIGH
BUJA FORTÉLYOK

Művelt Nép Könyvkiadó

Budapest

Prológus

Négy évvel ezelőtt

*Nahát, honnan tudta előre, hogy ez a nap totális szí-
vás lesz...?*

Caitlyn Lena Rogue Walker Thompson igazgató urat nézte, amint a hallgatóitól már kiürült tanterembe lépett. Az önhitt Nadine Grace és kőagyú bátyja, Dayle Mackay lihegett a sarkában.

Tudta, mi jön most. Megtalálták a módját, hogy megbüntessék azért, hogy egy hónapja kiállt egy hallgatója mellett. Várta, hogy végre pálcát törjenek felette, és volt egy olyan érzése, ha végül megteszik, azzal a szálkás csonkkal bökődik majd halálra is. De legalább már amiatt nem kellett aggódnia, hogy mikor is következik ez be.

Talán hallgatnia kellett volna az apjára. Ellenezte, hogy ide, a szülővárosába jöjjön tanítani; jobb szerette

volna, ha a lánya Bostonban marad és ügyvéd lesz. Vagy még inkább, hogy egy ügyvéd felesége lesz. Ügyvédnek lenni, vagy egy ügyvéd feleségének lenni, ezek közül egyik sem illett Lenához – mint ahogyan a Lena név sem.

A szülei és barátai nagyon jól tudták, hogy ha azt akarják, hogy válaszoljon, nem Lenának szólítják. De ő tanítani akart. És abban a kis, hangulatos városban akart tanítani, amelyről apja annyi történetet mesélt neki.

Vagy talán legalább abban hallgatnia kellett volna az apjára, hogy kerülje el Dayle Mackayt és Nadine Grace-t, jó messzire. De tőlük nem lehetett elég messzire kerülni.

Ahogy apja is figyelmeztette, azok ketten csak azért képesek őt kipécézni maguknak, mert Walker. Nadine Grace és Dayle Mackay megpróbálták már tönkretenni az apját, nem is kis erőbefektetéssel.

Már egy éve élt Sommersetben, ami épp elég ahhoz, hogy megszeresse. Elég, hogy némi gyenge gyökeret verjen, hogy álmodozzon, és hogy megismerje a megyei, eszményien szexi seriffet.

A tanár és a seriff. Micsoda egy álom! Különösen,

miután Dayle és Nadine akcióba léptek, ideköltözése után alig pár hónappal. Sajnos nem tudta őket elég messzire elkerülni, amikor az előző félév végi vizsga alkalmával kiállt egy tanulója mellett, akit Nadine csalással vádolt, mikor a Tanfelügyeleti Testület megbízottjaként a vizsgán felügyelt. Caitlyn tudta, hogy a fiú nem csalt, éppen olyan jól tudta, mint azt, hogy most semmi nem segíthet már rajta sem.

Érezte, hogy gyomra megfeszül, amint tekintete talákozott a pároséval. Szíve nagy, súlyos dobbanásokkal vert.

A két testvér erősen hasonlított egymásra. Ugyanaz a fekete haj, ugyanazok a szögletes vonások. Noha Nadine kisebb termetű volt, és szeme is inkább világosbarna volt, semmint zöld, mint bátyjéé, aki jóval nagyobb volt nála magasságban és termetében is. Akár jóképű is lehetett volna, ha az az átható gonoszság nem süt a szeméből.

Úton az igazgatói iroda felé, sem Dayle, sem Nadine nem szólt egy szót sem. Rogue ülve maradt, és csak nézte gyanakodva a képekkel teli mappát, melyet Nadine csapott elé.

Egy pillantás az első képre elég volt ahhoz, hogy

tudja, miként tervezi Dayle és Nadine romba dönteni őt.

Caitlyn nézett le a képekre, szégyenkezve, zavarban, de leginkább legyőzöten. Nem volt még soha ilyen vereségérzete, egészen eddig a pillanatig, amikor a képeket bámulta; a képeket, melyekről tudta, soha nem lesz képes tagadni. Nem azért, mert nem tette meg, amit bizonyítottak; hanem mert képtelen volt rá, hogy megállítsa.

Ahogy lassanként szétterítette a képeket az asztalon, egy mellét feszítő, keserves nyögést fojtott el, és csak a keze remegett. Már tudta, hogy az a gyanús este, melyre nem emlékezett tisztán, csapda volt; már akkor is érezte és most megbizonyosodhatott róla – s a szégyen, düh és fájdalom úgy égette a bensőjét, mint egy soha gyógyulni nem akaró seb.

Rogue lenyelte a torkába toluló epét, és higgadt-ságra utasította magát; nem akart sem válaszolni, sem félelmet, fájdalmat, dühöt mutatni. Meglehetősen büszke volt, és tudta, a büszkeségének annyi, ha engedi rágalmozóinak, hogy lássák, mennyire megbántották. Hogy mennyi mindent elraboltak tőle.

– Ahogy bizonyára sejti, Ms. Walker, nem enged-

hetjük, hogy az oktatásban maradjon – tájékoztatta Thompson rideg, feszes hangon. – Efféle cselekedeteket nem hagyhatunk szó nélkül.

Nem, nem hagyhatunk. Caitlyn lett volna az első, hogy egyetértsen vele. Már amennyiben szándékosan, magától tette volna ezt. A képek félig levetkőzve mutatták; szoknyáját jóval a térde fölé emelte, lába szétárva a köztük fekvő férfinak. Felsőtestén a blúz ki volt gombolva, s egy nő, akinek haja eltakarta az arcát, csókolgatta Caitlyn kibukkanó, meztelen mellét.

Caitlyn csak pislogott a fényképek láttán. Nem védekezhetett ellenük, noha tudta, bármi is történt aznap este, nem feküdt le senkivel. Miután az idegen hotel-szobában felébredt, első dolga volt, hogy megbeszéljen egy időpontot az orvosával. De ez az iskola vezetőségét egyáltalán nem érdekelte. Ahogy a vérvizsgálat eredményei sem érdekelték volna, melyek kimutatták, hogy amit tett, azt nem önszántából tette. Rogue-ot bedrogozták és becsapták.

Szűz volt még, mégis kurvának bélyegezték. Küzdhetett volna. Felhívhatta volna a szüleit. Nadine Grace-nek és Dayle Mackaynek fogalma sem volt, hogy Caitlyn szülei milyen befolyásosak lettek, men-

nyire könnyedén meggyőzhetnének bármilyen bíróságot, mennyire felháborodnának, ha valaha is elmondaná nekik, mi történt. Brianna és Calvin Walker úgy ülhetnének erre a megyére, mint kísértő szellemek, az egész, bostoni vagyon minden erejével maguk mögött.

Nagyszülei, az Evansworth-ág, Bostonban legendának számítottak. Anyja szülei Grace-t és Mackayt egy szempillantás alatt lerendezték volna.

De az apja már figyelmeztette, és ő pedig megígérte neki, hogy bebizonyítja: már tud magára vigyázni, tud a maga sorsának kovácsa lenni, és sikerre tud jutni. Megesküdött, hogy nincs ezen a helyen semmi, ami tönkretethetné.

Tanítani fog, férjhez fog menni, gyerekeket fog nevelni itt a hegyekben. Ez volt az álma. De ez az álma most omladozott a lába alatt. Érezte, ahogy a világ kifordul a sarkából, érezte a saját dühét és szegyenét felgyúlni, mígnem majd' szétrobbant tőle a feje.

Nadine szívott egyet az orrán. – Egy hete van, hogy távozzon, különben a képek az internetre kerülnek.

Caitlyn egyenesen a rosszarcú ribanc arcába nézett,

aki úgy gyűlölte a tanítványát, Shane Mayest. Csupán azért utálta, mert a seriff fia volt, és a seriff nem engedett neki vagy a bátyjának. Azt beszéltek, Seriff Zeke Mayes nem hajtott fejet senkinek.

– Leszaram, hova teszi őket. – Teljesen mindegy volt, mit mond, hiszen Nadine úgy tesz, ahogy csak akar. – De nem hagyom el Somersetet.

– Kedves Ms. Walker, az ön szerződését... – kezdte az igazgató.

– Felbontják – mosolygott teljes nyugalommal Caitlyn, és a mappába söpörte a képeket. – Az asztalomat még ma este lepakolom, Mr. Thompson.

– Elhagyja a várost – utasította jeges hangon Dayle Mackay. Az a férfi egy vipera volt. Fia, a város keményfiúja, aranyszívű; de ez az ember feketelelkű volt, maga a gonosz. A szemében tükröződött, az arcára volt írva. A tekintetétől futkos az ember hátán a hideg. De Caitlynén nem. Kihúzta magát, és a walkeri gög és makacs büszkeség vett rajta erőt. Az apja egyszer figyelmeztette, hogy a büszkesége lesz a veszte.

– Menjen a fenébe, Mackay. – Alig tudott megszólalni. A belsejét mardosta a düh.

– A hírnevének írmagja sem marad, mire végzünk

magával, Caitlyn – vigyorgott felsőbbrendűen Nadine. Mintha csak egy farkas vicsorgott volna. Fenyegetően. Készen, hogy lecsapjon. – Nem lesz jó magának, ha itt marad.

– Nem, maguknak nem lesz jó, ha maradok, mert attól félnek, ha egyvalaki ellenáll a maguk zsarnokságának, mások is felbátorodnak majd – jelentette ki nyugodtan. – Többet teszek én annál, mint hogy kiállok magamért, maguk ellen, Nadine. Most szólok, maguk nem tudnak engem bántani.

Nadine rideg mosollyal válaszolt. – Az oktatási pályafutása itt befejeződött, Ms. Walker, és ebben a megyében a hírneve sem tart már soká – mondta olyan hangon, hogy Rogue biztos volt afelől, hogy azt hitte, elérte célját.

Caitlyn erőltetetten nevetett. Az apja megtanította arra, hogyan legyen erős; az anyja megtanította arra, hogyan legyen nőies. No de a nagymama, a nagymama azt tanította meg neki, hogy miként legyen egy kegyetlen szuka, és tett róla, hogy élvezze is a szerepet.

Bess Evansworth maga volt a természet ereje és törvénye egy személyben, Caitlyn pedig a kedvenc unokája volt. Mindig megengedte neki, hogy vele

menjen a társasági ebédekre és teadélutánokra. Caitlyn pedig tanult.

– Tegye csak fel az internetre – vigyorgott az összes fogát kivillantva Caitlyn. – Igazán! Sőt, küldje el egyenesen a nagyszüleimnek. A címüket hamar megtalálja. Evansworth. Taite és Bessamine Evansworth, Boston. Biztos vagyok benne, hogy a nagyanyámnak tetszeni fog. Bár, lehet, hogy apám visszajön miattuk Somersetbe – vállat rántott, mintha nem is érdekelné a dolog. – Próbálja meg.

Kevés, asztalán lévő használati tárgyát a táskájába söpörte. Nem volt sok. Nemigen hagytak neki időt, hogy kényelembe helyezze magát. Fellebbezhetett volna az intézményi döntés ellen, de mi haszna lett volna? Álmodással jött ide, de pár hónap alatt megtanulta, hogy az álmok nem érnek itt, a hegyek között, semmit.

Somerset gyönyörű, inspiráló városka volt, tele sötét, vérmes teremtményekkel, melyek csak arra vártak, hogy lecsaphassanak. Ezt már az első pár, itt töltött hónap alatt megérezte, és amint találkozott ezzel a kettővel, már tudta is. Most pedig, már le is csaptak rá.